

ตอนที่ 3

เศรษฐกิจของประเทศไทยจนถึงสมัยสงครามกลางเมือง

(ค.ศ. 1789-ค.ศ. 1865)

บทที่ 9

เศรษฐกิจในระหว่างสงครามกู้อิสรภาพ

เค้าโครงเรื่อง

1. ทรัพยากรและการจัดดำเนินการทำสงคราม
 - 1.1 ฝ่ายอาณานิคม
 - 1.2 ฝ่ายอังกฤษ
2. ผลกระทบจากสงครามกู้อิสรภาพ
 - 2.1 ชีวิตเศรษฐกิจของประชาชนในระหว่างสงคราม
 - 2.2 การเปลี่ยนแปลงเรื่องการถือครองที่ดิน
 - 2.3 ผลกระทบที่มีต่อเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม
 - 2.4 การค้าและการปล้นสะดมทางเรือ

สาระสำคัญ

1. ทรัพยากรและการจัดดำเนินการทำสงครามของทั้งสองฝ่ายอาณานิคมและฝ่ายอังกฤษในเรื่องการจัดหาอาหาร เครื่องนุ่งห่ม กระจุนดินดำ การเงิน ประชาชน
2. ผลกระทบจากสงครามกู้อิสรภาพ ในเรื่องชีวิตเศรษฐกิจของประชาชนในระหว่างสงคราม การเปลี่ยนแปลงเรื่องการถือครองที่ดิน ผลกระทบที่มีต่อเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมการค้าและการปล้นสะดมทางเรือ

จุดประสงค์การเรียนรู้

หลังจากศึกษาบทที่ 9 แล้ว ผู้ศึกษาสามารถ

1. อธิบายและเปรียบเทียบทรัพยากรและการจัดดำเนินการทำสงครามของฝ่ายอาณานิคมและฝ่ายอังกฤษได้
2. อธิบายและเข้าใจผลกระทบจากสงครามกู้อิสรภาพในเรื่องต่าง ๆ เช่น ประชาชน การถือครองที่ดิน เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การค้าและการปล้นสะดมทางเรือได้

ความนำ

เศรษฐกิจของอาณานิคมในระหว่างสงครามกู้อิสรภาพ มีสภาพแตกต่างกันไปจากสถานการณ์ในยามปกติ ประชาชนต้องปรับเปลี่ยนสภาพการดำรงชีวิตและเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับเหตุการณ์สงครามโดยรัฐบาลต้องแทรกแซงและจัดสรรทรัพยากรธรรมชาติและบุคลากรให้เหมาะสม

1. ทรัพยากรและการจัดดำเนินการทำสงคราม

1.1 ฝ่ายอาณานิคม

อาณานิคมชาติรัฐบาลกลางที่มีประสิทธิภาพและมีอำนาจเต็ม รัฐสภาแห่งทวีป (Continental Congress) เปรียบเสมือนรัฐบาลในขณะนั้นขาดอำนาจหน้าที่จำเป็นหลายประการอันทำให้การปฏิบัติงานต้องล่าช้าไม่ทันต่อสถานการณ์ ความจริงแล้วรัฐสภาแห่งทวีปมีอำนาจที่จะกักเงินได้ แต่ไม่มีอำนาจเก็บภาษีอากร ถึงแม้ว่ารัฐสภาแห่งทวีปอาจจะขอร้องให้รัฐบาลอาณานิคมทั้ง 13 แห่งเก็บภาษีอากรให้ แต่รัฐบาลอาณานิคมแต่ละแห่งจะทำตามหรือไม่ก็ได้ นอกจากนี้อาณานิคมแต่ละแห่งยังรักษาผลประโยชน์ของตนมากกว่าจะใช้จ่ายเงินในการทำสงครามของรัฐบาลกลาง

การจัดหาอาหาร เครื่องนุ่งห่ม และกระสุนดินดำให้แก่กองทัพเป็นปัญหาใหญ่ เพราะสิ่งที่จำเป็นส่วนใหญ่ที่อาณานิคมผลิตไม่ได้ ประกอบกับการบริหารงานของรัฐบาลไม่มีสมรรถภาพพอแก่การปฏิบัติงานให้ลุล่วงไปด้วยดี ถึงแม้ว่าในขณะนั้นอาณานิคมรู้จักผลิตปืนและกระสุนดินดำขึ้นใช้ได้บ้างแล้ว แต่ปริมาณการผลิตไม่เพียงพอต่อความต้องการในขณะสงคราม ปริมาณกระสุนดินดำ 9 ใน 10 ส่วนต้องสั่งซื้อจากต่างประเทศ และการขาดแคลนกระสุนดินดำก็มีอยู่เสมอ ๆ สำหรับเครื่องนุ่งห่มปรากฏว่าทหารไม่มีเสื้อผ้าและเครื่องแบบสวมใส่อย่างเพียงพอ ขนสัตว์ที่จะนำไปทอผ้ามีไม่เพียงพอกับความต้องการ รัฐบาลต้องสั่งเสื้อผ้ามาจากอังกฤษโดยวิธีการส่งผ่านจากประเทศที่เป็นกลาง ส่วนอาหารจำพวกน้ำตาล กากน้ำตาล ใบชา และเนื้อสัตว์ อาณานิคมมีใช้บริโภคอย่างฟุ่มเฟือย แต่ปัญหาที่สำคัญยิ่งคือ การลำเลียงขนส่งสิ่งที่ต้องการใช้ไปยังสถานที่ต่าง ๆ ที่กองทัพต้องการใช้ได้ทันที่ได้อย่างไร เพราะการขนส่งมีจำกัดอยู่แต่เส้นทางบกเท่านั้น ส่วนการลำเลียงทางทะเลนั้นใช้ไม่ได้ เพราะกองทัพเรือ

ของอังกฤษเป็นเจ้าของทะเล อย่างไรก็ตามถนนหนทางและอุปกรณ์ขนส่งของอาณานิคมอยู่ในสภาพทรุดโทรมมาก

การจัดหาเงินมาใช้จ่าย ภาระหนักที่สุดที่รัฐสภาจำเป็นต้องดำเนินการ คือ การหาเงินทุนเพื่อนำมาทำสงครามแต่รัฐสภาไม่มีอำนาจในการออกกฎหมายเก็บภาษี และถึงแม้ว่ารัฐสภาได้รับอำนาจในการเก็บภาษีแต่ก็ไม่อาจจะนำมาใช้เป็นผลทางปฏิบัติได้ ทั้งนี้เพราะชาวอาณานิคมเกลียดการเก็บภาษีทุกรูปแบบ ค่าใช้จ่ายในสงครามมีมูลค่าเป็นทองคำมีค่าประมาณ 104,000,000 เหรียญสหรัฐ เงินจำนวนนี้ครึ่งหนึ่งชาวอเมริกันในยุคนี้เป็นผู้จ่าย ที่เหลือจ่ายเป็นเงินกระดาษซึ่งออกมาในรูปภาษี เนื่องจากสมัยอาณานิคม ประเทศอังกฤษเป็นผู้ควบคุมกระแสเงินตรา ดังนั้นสมัยสงครามชาวอาณานิคมได้รับความยากลำบากในการที่ประเทศแม่ถอนตัวออกจากธุรกิจการเงินซึ่งมีผลให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ

วันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ. 1775 รัฐสภาเริ่มออกไปเครดิตเป็นจำนวนเงิน 2,000,000 เหรียญสหรัฐ เป็นครั้งแรก จนถึงวันที่ 29 พฤศจิกายน ค.ศ. 1779 รัฐสภาได้ออกเงินธนบัตรเป็นจำนวน 42 ครั้ง คิดเป็นเงิน 191,552,380 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สถานการณ์สับสนมากยิ่งขึ้นเมื่อมลรัฐแต่ละรัฐเริ่มแข่งขันกันออกเงินตรากระดาษ ในปี ค.ศ. 1783 มลรัฐจำนวน 11 รัฐได้ออกเงินกระดาษมีมูลค่าจำนวน 246,366,941 ล้านดอลลาร์สหรัฐ จำนวนเงินทั้งหมดนี้มากเกินความจำเป็นที่มลรัฐใหม่จะต้องใช้ ดังนั้นโดยอัตโนมัติ คุณค่าของเงินขึ้นอยู่กับผลสำเร็จของการต่อสู้และความยินดีร่วมมือของแต่ละมลรัฐที่จะกู้ชื่อเสียงของเงินกระดาษเหล่านี้ จอห์น เจย์ (John Jay) และคนอื่น ๆ ได้กระตุ้นพลเมืองที่ดีทุกคนในนามของการรักชาติให้ช่วยเหลือประเทศในเรื่องชื่อเสียงของเงินที่ใช้ในสงครามชั่วคราวระยะเวลานี้ เงินกระดาษมีคุณค่าโดยทดแทนด้วยเงินตราฝรั่งเศสและสเปน แต่ต่อมาในเดือนกันยายน ค.ศ. 1777 เงินกระดาษลดค่าลงอีกอย่างรวดเร็ว ในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1780 เงินกระดาษของรัฐสภาแห่งทวีป 1 เหรียญสหรัฐ มีค่าเพียง 2.45 เซนต์ คุณค่าเช่นนี้ยังคงตัวอยู่จนสิ้นสุดสงคราม เงินกระดาษมีค่าน้อยมาก เช่นใน ค.ศ. 1781 ต้องใช้เงินกระดาษจำนวน 100 เหรียญสหรัฐ เพื่อซื้อ รองเท้าเพียงหนึ่งคู่ เงินกระดาษ 90 เหรียญ เพื่อซื้อน้ำชา 1 ปอนด์ ความด้อยค่าของเงินกระดาษทำให้ได้รับสมญาว่า “Not Worth a Continental” หมายความว่า ไร้ค่าเหมือน

ธนบัตรที่ออกโดยรัฐสภาแห่งทวีป ประชาชนผู้ได้รับเงินรายได้คงที่ได้รับความเดือดร้อนมาก ในขณะที่ผู้เก็งกำไรและลูกหนี้ได้รับผลประโยชน์อย่างมาก

ฐานะทางการเงินที่อลหม่านวุ่นวายระหว่างสงครามปฏิวัติ มีผลต่อสภาพการดำรงชีวิตทางเศรษฐกิจ เงินเฟ้อในสังคมดั้งเดิมที่มีการพึ่งตนเองและระบบการแลกเปลี่ยนสินค้ายังคงใช้อยู่ทำให้เงินเฟ้อลดความรุนแรงน้อยลง เนื่องจากว่ามีประชาชนจำนวนมากที่เกี่ยวข้งกับธุรกิจการเงิน นอกจากนี้ความสูญเสียน้อยลงเพราะว่าการลดค่าของเงินไม่ได้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันในครั้งเดียว การหลั่งไหลของทองคำในระหว่างสงครามทำให้มีกระแสเงินหมุนเวียนเป็นโลหะ ซึ่งช่วยให้สถานการณ์การเงินของชาวอาณานิคมมีความสะดวกมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าทองคำจะไม่อยู่ในวงจรใช้จ่ายเป็นเวลานานก็ตาม การออกเงินกระดาษเป็นวิธีเดียวที่จะทำได้ในสมัยสงครามเพื่อให้มีเงินใช้จ่ายและเพื่อให้มีเงินทุนหมุนเวียน การจัดซื้อสิ่งของต่าง ๆ ก็ใช้วิธีการออกไปเงินเชื่อ (certificates of indebtedness) การกู้เงินภายในประเทศ (domestic loans) ครั้งแรกให้ดอกเบ็ยร้อยละ 4 แต่ต่อมาให้ดอกเบ็ยร้อยละ 6 แต่ก็ไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก มลรัฐแต่ละมลรัฐไม่ได้ให้ความช่วยเหลือรัฐสภาแห่งทวีปมากนัก อาจจะเป็นเพราะไม่ต้องการเก็บภาษีพลเมืองของรัฐตน หรือความริษยา หรือไม่ไวใจในรัฐอื่น ๆ ทำให้แต่ละมลรัฐไม่มีความรับผิดชอบต่อความต้องการเงินของรัฐสภาแห่งทวีป มีการออกลอตเตอรี่ขายแก่ประชาชนทั่วไป เงินรางวัลได้จากการขายสินค้าที่จับมาจากพวกลักลอบขายสินค้าของขวิญ (gifts) ที่ได้รับจากบุคคลต่าง ๆ ภายนอกประเทศและรัฐบาลต่างประเทศรวมค่าใช้จ่ายของแต่ละมลรัฐในการเลี้ยงดูกองทหารของตน คิดเป็นรูปทองคำมีประมาณ

เงินกระดาษ	41,000,000	เหรียญ
ใบหนี้สิน	16,708,000	"
ใบกู้ยืม	11,585,000	"
การกู้ต่างประเทศ	7,830,000	"
การเก็บภาษี	5,795,000	"
ของขวิญจากต่างประเทศ	1,996,000	"
รายรับเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ	856,000	"
หนี้ของรัฐ	18,272,000	"

รวมทั้งสิ้น 104,042,000 เหรียญ¹

ชาวอาณานิคมทุกคนไม่ต้องการอิสรภาพ ประชาชนแบ่งออกเป็น 3 พวกคือ

1. พวกทอรี (Tories) เป็นผู้ฝักใฝ่ในอังกฤษและจงรักภักดีต่อภักดิ์ริย์อังกฤษประกอบด้วย ข้าหลวงแห่งราชสำนักอังกฤษ บุคคลที่ร่ำรวยมากของอาณานิคมภาคใต้ พ่อค้าชาวนิวอิงแลนด์ และอาณานิคมภาคกลางที่ได้รับผลประโยชน์จากการค้ากับอังกฤษ นักบวชที่เกี่ยวข้องกับศาสนาแองกลิกัน และกลุ่มบุคคลอนุรักษนิยมที่ต่อต้านการเปลี่ยนแปลงทุกประเภท ส่วนใหญ่จะได้แก่ พวกที่ตั้งถิ่นฐานตามเมืองชายฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกจากเมืองบอสตัน มลรัฐแมสซาชูเซตส์ จนถึงเมืองชาร์ลสตัน มลรัฐแคโรไลนา

2. พวกรักชาติหรือวิก (The Patriots or Whigs) คือพวกที่สนับสนุนการทำสงครามอิสรภาพอย่างแท้จริง ได้แก่ พ่อค้าที่ร่ำรวยเช่น จอห์น แฮนคอก (John Hancock) นายธนาคารผู้มีความสามารถเช่น มอริส (Moris) และชาวไร่ชาวนาชนชั้นขุนนาง เช่น ยอร์ช วอชิงตัน (George Washington) กำลังส่วนใหญ่ของกลุ่มรักชาติมาจากชนชั้นกลางและชนชั้นต่ำ โดยเฉพาะการสนับสนุนอย่างดีจากชาวนาและนักบุกเบิกชายแดน

3. พวกเป็นกลางที่ไม่ได้เป็นทั้งฝ่ายทอรีและวิก พวกนี้ขายวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้แก่อังกฤษและรับชำระหนี้เป็นทองคำ แทนที่จะขายให้แก่รัฐสภาแห่งทวีปโดยรับชำระหนี้เป็นเงินกระดาษ

การที่ชาวอาณานิคมแตกแยกเป็น 3 กลุ่มเช่นนี้ จึงเป็นการยากลำบากที่ชาวอาณานิคมจะดำเนินการสู้รบได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากเสียงสนับสนุนในการต่อสู้กับอังกฤษไม่เป็นเอกฉันท์แล้ว ในแต่ละอาณานิคมก็ยังไม่มีความสามัคคีกัน อาณานิคมทั้ง 13 แห่งต่างแก่งแย่งและมีผลประโยชน์แตกต่างกัน

ประชากรของสหรัฐอเมริกาในขณะนั้นมีประมาณ 2,000,000 คน ไม่รวมพวกทาสนิโกร มีทหารประจำการประมาณอย่างมากไม่เกิน 80,000-90,000 คน จำนวนทหารประจำการสูงสุดในกองทัพที่วอชิงตันเป็นแม่ทัพนั้นไม่ต่ำกว่า 18,000 คน นอกจากทหารประจำการแล้วยังมีทหารนอกประจำการของมลรัฐ (State Military) ซึ่ง

¹ Harold Underwood Faulkner, *American Economic History* (New York : Harper and Flow, 1967), p. 139.

- รัฐบาลส่งออกปฏิบัติหน้าที่ตำรวจอยู่เสมอ ๆ ปกติแล้วรัฐสภาแห่งทวีปจะเป็นผู้กำหนดโควตาทหารประจำการของมลรัฐแต่ละแห่ง แต่มลรัฐก็ไม่อาจที่จะจัดหาทหารให้ได้ตามจำนวนที่ต้องการ ทั้ง ๆ ที่มีการจ่ายเงินรางวัลแก่ผู้มาสมัครเป็นทหาร ปรากฏว่า มีประชาชนมาสมัครเป็นทหารเพียงระยะเวลาสั้น ๆ และไม่ยอมสมัครต่อ สำหรับผู้ที่สมัครเป็นทหารต่อก็มีจำนวนไม่แน่นอนแม้ในเวลาฉบับขึ้น

1.2 ฝ่ายอังกฤษ

เมื่อเปรียบเทียบกับอังกฤษแล้ว กำลังคนและทรัพยากรของอาณานิคมต่อยกกว่ากันมาก เช่น ประชากรอังกฤษในขณะนั้นมีประมาณ 9,000,000 คน มีกองทัพที่ฝึกไว้อย่างดีเยี่ยม มีกำลังรบถึง 30,000 คน เมื่อเกิดสงครามขึ้นอังกฤษได้จ้างทหารเฮสเซีย (Hessians) จากเยอรมันเข้ามาช่วยทำการรบอีก 20,000 คน รวมกับพวกอาณานิคมที่ฝึกฝ้ออังกฤษ (Tories) ซึ่งมีกำลังถึง 50,000 คน และพวกอินเดียนแดงเผ่าต่าง ๆ อีกมากมาย กองทัพเรือของอังกฤษในเวลานั้นเป็นเจ้าทะเล สามารถเข้าโจมตีอาณานิคมได้ทันทีและสามารถทำการรบกวนกองเรือสินค้าต่างประเทศและชายฝั่งอาณานิคมได้อีกด้วย

ส่วนกองทัพเรือของอาณานิคมประกอบด้วยเรือฟรีเกต 13 ลำ เรือพาณิชย์ที่แปลงเป็นเรือรบอีก 30 ลำ และกองนาวิกเล็ก ๆ ของอาณานิคมมีกำลังไม่เพียงพอที่จะต่อสู้กับกองทัพเรืออังกฤษได้ และไม่อาจทำการรบกวนขบวนเรือคอนวอยของอังกฤษได้อย่างมีผล

ในด้านทรัพยากรทั่ว ๆ ไปอังกฤษมีอยู่มากคือ ทั้งที่ผลิตได้เองและจัดซื้อมาจากที่อื่น ๆ โดยเงินสดและเครดิต รัฐบาลกลางเข้มแข็งและมีประสิทธิภาพดีกว่า ในตอนเริ่มสงครามใหม่ ๆ ประชาชนชาวอังกฤษสนับสนุนการทำสงครามเต็มที่ แต่ต่อมาเมื่อต้องเสียภาษีมากขึ้นบวกกับต่างชาติเข้าช่วยเหลือสหรัฐอเมริกา รุมรบกับอังกฤษ ชาวอังกฤษจึงเปลี่ยนโฉมหน้าและขอให้รัฐบาลอังกฤษยุติการทำสงครามถึงแม้ว่าต้องเสียตลาดอาณานิคมไปโดยสิ้นเชิง แต่เศรษฐกิจการผลิตของอังกฤษในขณะนั้นก็มิได้รับความกระทบกระเทือนแต่อย่างใด เพราะว่าได้รับการชดเชยจากการซื้อเพื่อทำการสงครามโดยรัฐบาลอังกฤษเอง

แต่อย่างไรก็ตาม อังกฤษก็ยังมีข้อเสียเปรียบสงคราม กล่าวคือ

1. สมรรถุมิสงครามอยู่ห่างไกลจากอังกฤษ ทำให้การคมนาคมขนส่งและลำเลียงเสบียงอาหารเป็นไปได้ช้าและยากลำบาก

2. ชาวอาณานิคมตั้งหลักแหล่งทำกินกระจายไปทั่วแผ่นดินอาณานิคมอันกว้างใหญ่ไพศาล แต่ละกลุ่มครอบครัวพึ่งตนเองไม่ต้องอาศัยความช่วยเหลือจากภายนอก เมื่อกองทัพเรืออังกฤษปิดล้อมเมืองท่าต่าง ๆ ในอาณานิคม ซึ่งจะช่วยให้กองทัพบกสามารถยึดครองเมืองนครใหญ่ ๆ ไว้ได้ แต่ก็ไม่ได้ทำให้ชาวนาที่พึ่งตัวเองได้ต้องเดือดร้อนแต่ประการใด ชาวนาเหล่านี้ยังคงดำเนินธุรกิจประจำวันไปเช่นเดิม และหันมาจับอาวุธขึ้นต่อสู้กับศัตรูเสียครั้งหนึ่งเมื่ออังกฤษบุกเข้ามาในท้องถิ่นตนและวางมือจากอาวุธเมื่อหมดภัยแล้ว ความจริงแล้วหากอังกฤษทุ่มเทกำลังรบและทรัพยากรเข้ารบกับอาณานิคมอย่างเต็มที่เมื่อเริ่มทำการรบใหม่ ๆ แล้ว ผลของสงครามคงไม่ปรากฏเป็นเช่นนี้ แต่อังกฤษไม่กล้าเพราะกลัวศัตรูเก่าคือฝรั่งเศสที่คอยสงบดูเชิงอยู่ ด้วยเหตุนี้ ถึงแม้ว่าอาณานิคมซึ่งมีการบริหารสงครามไม่ดีและมีทรัพยากรอันจำกัดจึงสามารถต้านทานได้ จนกระทั่งได้รับความช่วยเหลือจากศัตรูเก่าของอังกฤษคือฝรั่งเศสและสเปน จึงทำให้อาณานิคมเข้มแข็งขึ้นและเอาชนะอังกฤษได้ในที่สุด

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ให้นักศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับรัฐบาลของประเทศแม่และชาวอังกฤษในทวีปยุโรปมีทัศนคติและความคิดเห็นอย่างไรกับการทำสงครามกั้อิสราภาพอเมริกัน

2. ผลกระทบจากสงครามกั้อิสราภาพ

2.1 ชีวิตเศรษฐกิจของประชาชนในระหว่างสงคราม

ความกระทบกระเทือนที่รุนแรงต่อเศรษฐกิจของอาณานิคมคือ การเสียตลาดสินค้าออกของพืชพันธุ์ธัญญาหารที่ผลิตได้ในอาณานิคมภาคกลางและภาคใต้ กองทัพเรืออังกฤษยึดครองพื้นที่และปิดเมืองท่าต่าง ๆ ทำให้ชาวอาณานิคมไม่อาจส่งสินค้าออกไปขายยังต่างประเทศได้อย่างสะดวกแต่ชาวอาณานิคมต่างก็หาทางลอบส่งสินค้าออกจนได้ ส่วนพืชพันธุ์ธัญญาหารที่เหลืออยู่ก็จัดการขายให้แก่รัฐบาล อย่างไรก็ตามก็ยังมีบุคคลกลุ่มหนึ่งที่ได้ประโยชน์จากสงครามครั้งนี้ คือ ชาวไร่ชาวนาภาคใต้ ซึ่งเป็นนี้พวกพ่อค้าชาวอังกฤษอย่างท่วมท้น ถือโอกาสไม่ต้องชำระหนี้คืนชั่วคราว

การประกอบกิจการที่ได้รับความนิยมกระทบกระเทือนร้ายแรงยิ่งกว่ากลไกกรรมคืออุตสาหกรรมจับปลาและการค้าต่างประเทศ ถึงแม้ว่าจะมีจำนวนบุคคลที่ทำกิจกรรมดังกล่าวอยู่น้อยก็ตาม แต่เงินลงทุนที่ได้ลงไปแล้วมีจำนวนสูงมาก อุตสาหกรรมจับปลาของนิวอิงแลนด์เกือบจะล้มละลายและการจับปลาเกือบหยุดกิจการลงอย่างสิ้นเชิง พวกลูกเรือต่างหันไปประกอบอาชีพโจรสลัดปล้นสดมภ์เรือสินค้าอังกฤษซึ่งเป็นอาชีพที่ร่ำรวยเร็ว มีผลให้ชายฉกรรจ์จำนวนมากผู้ซึ่งควรจะรับใช้ราชการเป็นทหารต่างหันไปปล้นสดมภ์ เจ้าของเรือจำนวนมากได้ตัดแปลงเรือสินค้าของตนให้เป็นเรือสลัด ซึ่งอาจจะกลายเป็นเศรษฐกิจได้ง่ายในเที่ยวเรือเดียว ถ้าจับเรือสินค้าอังกฤษได้ แต่อำนาจจะตรงข้ามหากถูกเรือปิดอ่าวของอังกฤษจับได้

ในเริ่มแรกสงคราม การค้าโดยตรงกับอังกฤษเสียหายอย่างมาก จนกระทั่งใน ค.ศ. 1778 อาณานิคมได้มีโอกาสพัฒนาเส้นทางการค้าสายใหม่ขึ้น เช่น การค้าโดยตรงกับยุโรปและหมู่เกาะเวสต์อินดีส

พ่อค้ากลุ่มที่โชคร้ายที่สุด คือ พวกฝักใฝ่อังกฤษ ผู้ซึ่งทิ้งอสังหาริมทรัพย์และทรัพย์สินของตนไว้เบื้องหลัง และออกเดินทางไปอยู่อังกฤษหรือแคนาดา บุคคลเหล่านี้มีประมาณ 100,000 คน เมื่อสงครามสิ้นสุดลงโดยอเมริกาเป็นฝ่ายชนะ บุคคลเหล่านี้หมดโอกาสที่จะได้ทรัพย์สินสมบัติคืนมา จึงจำเป็นต้องเรียกร้องจากรัฐบาลอังกฤษ มีมูลค่ารวมทั้งสิ้น 40,000,000 ปอนด์ แต่รัฐบาลอังกฤษได้จ่ายให้เพียง 1 ใน 3 เท่านั้น คือประมาณ 15,000,000 ปอนด์

ผลของเงินเพื่อที่มีต่อชีวิตเศรษฐกิจของประชาชนนั้นรุนแรงยิ่งกว่าผลของสงคราม รัฐสภาแห่งทวีปบังคับให้เงินตราที่ไร้ค่าเป็นสิ่งที่ชำระหนี้ได้ตามกฎหมาย เมื่อมีการชำระหนี้ด้วยเงินที่เสื่อมค่านี้ มีผลทำให้เกิดความอยุติธรรมแก่เจ้าหนี้

เงินเพื่อทำให้ประชาชนฟุ่มเฟือยในเรื่องการใช้จ่ายเงินเพื่อความสุขสำราญและความสวยงาม

2.2 การเปลี่ยนแปลงเรื่องการถือครองที่ดิน

การปฏิวัติอเมริกามีผลต่อเศรษฐกิจเช่นเดียวกับการปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 และการปฏิวัติรัสเซีย ค.ศ. 1917 ได้ทำลายคฤหาสน์และที่ดินขนาดใหญ่ ๗ นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงทางเศรษฐกิจของเจ้าของที่ดินทั้งสองชาตินี้ และเช่นเดียวกับอเมริกาใน ค.ศ. 1775-1781 อาณานิคมทั้ง 13 แห่งต้องการเปลี่ยนแปลง

ระบบที่ดินเช่นกัน เป็นเวลาเกือบศตวรรษครึ่งที่ชาวยุโรปได้นำระบบฟีวตัลของโลกเข้ามาใช้ในโลกใหม่ที่ทวีปอเมริกา คฤหาสน์ขนาดใหญ่เกิดขึ้นมากมายในอาณานิคมอเมริกา ถึงแม้ว่าจะเป็นสมัยหลังเช่นใน ค.ศ. 1769 ประชากรจำนวน 5 ใน 6 ของพลเมืองแถบเมืองแมนเชสเตอร์ นิวยอร์ก ก็อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ การที่พวกทอริ้ออกนอกประเทศนั้นไม่เพียงแต่นำเอาแนวความคิดแบบอนุรักษนิยมออกไปด้วยเท่านั้น แต่ได้ทิ้งอำนาจการปกครองรัฐบาลท้องถิ่นให้อยู่ใต้การปกครองของคนกลุ่มใหญ่ ซึ่งทำให้สะดวกต่อการทำลายระบบการถือครองที่ดินขนาดใหญ่

เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1777 รัฐบาลได้แนะนำให้มลรัฐต่าง ๆ ยึดทรัพย์สินของพวกทอริ์ ขายทรัพย์สินของคนเหล่านี้และนำเงินเหล่านี้มาให้สภาแห่งทวีปก็๋ยม แนวความคิดนี้ได้รับการสนับสนุนทันที เช่น มลรัฐนิวแฮมเชิย ยึดคฤหาสน์ได้ 28 หลังรวมทั้งของข้าหลวงเวนท์เวิร์ด (Governor Wentworth) เป็นต้น ทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์อังกฤษและตัวแทนราชสำนักทุกแห่งในอาณานิคมถูกริบทรัพย์สิน คฤหาสน์ของ วิลเลียมเพนน์ (William Penn) ถูกยึดครองโดยรัฐเพนซิลวาเนีย มีมูลค่าเกือบล้านปอนด์สเตอร์ลิงต่อมลรัฐเพนซิลวาเนียได้ขาดใช้ค่าเสียหายให้แก่ครอบครัวตระกูลเพนน์ เป็นจำนวน 130,000 ปอนด์ รัฐนิวยอร์กได้รับเงินจากการขายที่ดินเป็นจำนวน 3,160,000 เหรียญสหรัฐ กล่าวโดยสรุปได้ว่า พวกทอริ์สูญเสียทรัพย์สินสมบัติประมาณ 40,000,000 เหรียญสหรัฐและรัฐบาลอังกฤษขาดใช้ค่าเสียหายให้ประมาณ 15,000,000 เหรียญสหรัฐ

อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าจะมีการยึดทรัพย์สินของกษัตริย์อังกฤษและพวกทอริ์ แต่ก็ไม่สามารถทำลายระบบการยึดครองที่ดินขนาดใหญ่ได้ และไม่มีวิธีการใดที่จะทำให้คฤหาสน์ขนาดใหญ่หมดสิ้นไปได้ เนื่องจากการจับจองและแก๊งกำไรในที่ดินมีมาก่อนการปฏิวัติเพื่อเอกราช ซึ่งเกิดขึ้นทั้งในดินแดนภาคตะวันออกและภาคตะวันตก มลรัฐได้มอบดินแดนภาคตะวันตกให้แก่พวกทหารอันนำไปสู่การถือครองที่ดินขนาดใหญ่อีกครั้ง มลรัฐเวอร์จิเนียขายที่ดินว่างเปล่าเพื่อนำเงินมาใช้หนี้ของรัฐที่เพิ่มมากขึ้นระหว่างสงคราม ซึ่งเท่ากับเป็นการส่งเสริมการแก๊งกำไร พวกทอริ์ที่หนีออกนอกประเทศทำให้อำนาจของพวกอนุรักษนิยมลดลง ในขณะที่เดียวกันเป็นการเพิ่มพูนความรุนแรงมากขึ้น ในบรรดาพวกหัวรุนแรงชายแดน เช่น เจฟเฟอร์สัน (Jefferson) นอกจากนี้ขบวนการการต่อต้านระบบ

ทาสเข้ามาขายภายในรัฐ และขณะเดียวกันรัฐแถบนิวอิงแลนด์ เช่น นิวยอร์ก เพนซิลวาเนีย ได้เตรียมการเพื่อยกเลิกทาสและปล่อยทาสอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ความก้าวหน้าทางชายแดนระหว่างสงครามปฏิวัติ

กฎหมาย ค.ศ. 1763 (The Proclamation of 1763) ห้ามการตั้งถิ่นฐานทางตะวันตกของเทือกเขาอัลลิเกนนี่ แต่กฎหมายนี้ถูกละเมิดเสมอมา เพราะเป็นการยากที่จะห้ามผู้ตั้งถิ่นฐานที่ต้องการที่ดินให้ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ข้อบังคับของมลรัฐอนุรักษนิยมภาคตะวันออก ในระหว่างที่มีการประกาศใช้กฎหมายนี้อยู่ ผู้ตั้งถิ่นฐานกลุ่มแรกอพยพไปยังตะวันตกและได้จัดตั้งถิ่นที่อยู่บริเวณยาดคินตอนบน (The Upper Yadkin) และ 6 ปีต่อมา เจมส์ โรเบิร์ตสัน (James Robertson) และ จอห์น ซีเวีย (John Sevier) ได้นำกลุ่มนักบุกเบิกชายแดนเวอร์จิเนียไปยังหุบเขาวัตทัวกา (The Watauga Valley) กลุ่มคนเหล่านี้ได้เขียนรัฐธรรมนูญเป็นลายลักษณ์อักษรฉบับแรก โดยดัดแปลงที่ดินทางภาคตะวันตกของเทือกเขาให้เป็นบริเวณของนักบุกเบิกชายแดนที่ถือกำเนิดในประเทศอเมริกา (American born frontiersmen) และเมืองวัตทัวกา ก็เป็นชุมชนอิสระทางการเมืองจนต่อมา ค.ศ. 1778 จึงรวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของมลรัฐคารโรไลนาเหนือ

กลุ่มนักล่าสัตว์ของแดเนียล บูน (Daniel Boone) และกลุ่มอื่น ๆ ได้ตั้งถิ่นฐานบริเวณเมืองเคนทักกี หลัง ค.ศ. 1769 มีผู้ตั้งถิ่นฐานอื่น ๆ เริ่มเข้าไปอยู่ในเคนทักกีมากขึ้น ต่อมาใน ค.ศ. 1774 ถูกพวกอินเดียนแดงโจมตี ในปีต่อมาผู้พิพากษาริชาร์ด เฮนเดอร์สัน (Judge Richard Henderson) ได้จัดตั้งกลุ่มทรานซิลเวเนีย (The Transylvania Company) ขึ้น และได้ซื้อที่ดินบริเวณเมืองเคนทักกีและแม่น้ำคัมเบอร์แลนด์จากพวกอินเดียนแดงเพื่อตั้งถิ่นที่อยู่ แดเนียล บูน เป็นคนกลุ่มแรกที่นำผู้คนมาตั้งถิ่นฐานบริเวณนี้ ต่อมากลุ่มทรานซิลเวเนียจึงเข้ามาเพิ่มเติม และได้จัดทำรัฐธรรมนูญขึ้นเพื่อร้องขอต่อรัฐสภาเพื่อจัดตั้งเป็นมลรัฐ แต่มลรัฐเวอร์จิเนียปฏิเสธที่จะให้ที่ดินบริเวณนี้เป็นเอกราช และรัฐสภาปฏิเสธที่จะแต่งตั้งให้เป็นรัฐอิสระด้วย ค.ศ. 1776 โรเบิร์ตสัน ได้นำกลุ่มคนจากเมืองวัตทัวกาเข้าไปยังเมืองเทนเนสซี และเมืองแนสโบโร (Nashboro) นักบุกเบิกชายแดนอีกกลุ่มหนึ่งที่อยู่บริเวณต้นแม่น้ำโอไฮโอ ได้จัดตั้งรัฐอิสระเวสต์ซิลเวเนีย และยื่นคำร้องต่อรัฐสภาขอเป็นมลรัฐใหม่ แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ความพยายามหลายครั้งของนักบุกเบิกชายแดนที่ไม่เป็นผลสำเร็จสะท้อนให้เห็นถึงการ

ขัดผลประโยชน์ระหว่างนักบุกเบิกชายแดน และผู้ตั้งถิ่นฐานทางตะวันออก กลุ่มผู้คนที่ตั้งอยู่ตอนใน เช่น เมืองวัตทัวกา บุนสโบโร และแนชโบโร จัดทำข้อตกลงทางสังคม (The social compact) ในลักษณะต่าง ๆ เพื่อแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของมลรัฐ ตามรัฐธรรมนูญที่ไม่เป็นประชาธิปไตย

2.3 ผลกระทบที่มีต่อเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม

เมื่อเริ่มสงครามปฏิวัติเพื่อเอกราช ประชาชนสหรัฐอเมริกาประมาณ 3,750,000 คน ผู้ชายที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี มีประมาณ 700,000 คน ในระหว่างสงครามมีผู้ชายประมาณ 1 ใน 8 ถูกเกณฑ์ทหารในกองทหารอาณานิคม มีประชาชนหลายคนไม่รู้สึกสนใจต่อสงคราม การดำรงชีวิตทางเกษตรกรรมและอุตสาหกรรมยังคงดำเนินไปตามปกติหลังจากสงครามผ่านไปแล้วหนึ่งปี อาณานิคมนิวอิงแลนด์ยกเว้นเมืองนิวพอร์ต และเมืองยึดครองของอังกฤษบางแห่ง ได้รับอิสระจากอังกฤษ การเกษตรกรรมได้รับผลกระทบกระเทือนโดยเฉพาะมลรัฐนิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ และเพนซิลวาเนีย เนื่องจากกองทัพทั้งสองฝ่าย ได้ปล้นสดมภ์ผลิตผลโดยจำหน่ายในราคาพอสสมควร ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสจ่ายราคาผลิตผลให้แก่ชาวนาเป็นทองคำ

พ่อค้ายาสูบจากเวอร์จิเนียผู้สามารถหลบหลีกเครื่องกีดกันได้สำเร็จ ต้องการนำยาสูบไปขายยังตลาดยุโรป ระยะ 20 ปีหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 18 เป็นยุคทองของยาสูบ (The golden age of tobacco) และภาคใต้ผลิตผลได้มากที่สุด ผลิตผลใบยาสูบเพิ่มจาก 101,800,000 ปอนด์ ใน ค.ศ. 1774 เป็น 130,000,000 ปอนด์ ใน ค.ศ. 1790 ซึ่งครึ่งหนึ่งของผลิตผลยาสูบมาจากอาณานิคมภาคใต้ ผลิตผลข้าวและสินค้าออกของมลรัฐคาโรไลนาทั้ง 2 แห่ง ยังคงดำเนินต่อไปอีก เนื่องจากได้รับความกระทบกระเทือนน้อยมาก ขณะเดียวกันเจ้าของไร่นาผู้รักชาติได้รับความเดือดร้อนจากการปล้นสดมภ์ของอังกฤษและได้รับความสูญเสียอย่างมากเนื่องจากถูกปล้นขโมยทรัพย์สินโดยพวกทาส และการงดซื้อสินค้าสงครามจากอังกฤษ นับได้ว่าเป็นการเริ่มต้นของจุดจบสินค้าอุตสาหกรรมประเภทนี้

ระยะปีแรกของสงครามเป็นการส่งเสริมผลิตผลขนสัตว์ในทุกอาณานิคม และสินค้าฝ่ายจากอาณานิคมภาคใต้ กฎหมายของแมรีแลนด์ เวอร์จิเนีย และคาโรไลนาใต้ กระตุ้นให้ชาวนาปลูกฝ้ายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังเช่น แฮมิลตัน ได้เขียนไว้ใน ค.ศ. 1775 ว่า “อาณานิคมภาคใต้หลายแห่งนิยมการปลูกฝ้าย ระยะเวลาเพียง 2 ปี ชาว

ภาคใต้สามารถผลิตเสื้อผ้าใช้ได้ทั้งทวีป”¹ กล่าวสรุปได้ว่าการเกษตรกรรมของอเมริกาถึงแม้ว่าจะใช้วิธีการล่าสมัย แต่ก็ได้รับการส่งเสริมมากกว่าจะได้รับผลเสียหายจากสงคราม นอกจากนี้ความรู้เทคนิคใหม่ ๆ ของชาวยุโรปได้นำมาเผยแพร่ในอเมริกาอันเนื่องมาจากสงครามครั้งนี้

การอุตสาหกรรมอเมริกาได้รับผลกระทบกระเทือนโดยตรงจากสงครามมากกว่าการเกษตรกรรม สงครามปฏิวัติเพื่อเอกราชครั้งนี้ส่งเสริมการอุตสาหกรรมอเมริกาเพราะเป็นการสิ้นสุดระเบียบกฏเกณฑ์ต่าง ๆ ของรัฐสภาอังกฤษที่ใช้ลัทธิพาณิชย์นิยมขัดขวางอาณานิคมด้วยการบังคับให้อาณานิคมขายสินค้าวัตถุดิบให้กับประเทศแม่ ในระยะเวลาการบอยคอต (Boycott) หยุดซื้อสินค้าอังกฤษและชาวอาณานิคมเกิดความรู้สึกเป็นศัตรูกับอังกฤษ ชาวอาณานิคมไม่ได้ซื้อสินค้าอังกฤษ ดังนั้นชาวอาณานิคมจึงต้องพยายามส่งเสริมอุตสาหกรรมที่จำเป็น เช่น ผ้าขนสัตว์และฝ้าย ซึ่งแต่เดิมสั่งเข้ามาจากประเทศอังกฤษเป็นจำนวนมาก ชาวอาณานิคมหลายคนได้ให้ความร่วมมือด้วยการไม่กินเนื้อแกะ เพื่อจะสงวนรักษาและไว้ทอเป็นเสื้อผ้า ผู้หญิงทุกชนชั้นหันมาใช้ผลิตผลเสื้อผ้าที่ทำได้ภายในประเทศ ชาวไร่ในภาคใต้ได้จ้างคนผิวขาวยากจนทอเสื้อผ้าและฝึกหัดให้ทาสทำงานประเภทนี้ด้วย ค.ศ. 1777 มลรัฐแมสซาชูเซต ให้เงินส่งเสริมการผลิตผ้า กิจกรรมการทอผ้าก็กระเตื้องดีขึ้นมากในระยะแรก ๆ ของสงคราม ต่อมาก็ลดความสำคัญลงเนื่องจากพวกโจรสลัดปล้นสินค้าเสื้อผ้านำมาขายที่ตลาดในราคาถูกและมีการสั่งสินค้าเสื้อผ้ามาจากต่างประเทศอีก

การอุตสาหกรรมที่จำเป็นต่อสงคราม เช่น การผลิตอาวุธได้รับการส่งเสริมอย่างเต็มที่ ชาวอาณานิคมต่างก็พยายามปรับปรุงความชำนาญในการตีเหล็กและมีโรงงานผลิตเหล็กขนาดเล็กขึ้นที่มลรัฐแมสซาชูเซต คอนเนคติกัต และโรดไอแลนด์ ใน ค.ศ. 1778 สภาคองเกรสได้ผลิตอาวุธปืนใหญ่ขึ้นที่เมืองสปิงฟิลด์ ต่อมาใน ค.ศ. 1794 สถานที่นี้ได้กลายเป็นแหล่งผลิตอาวุธที่สำคัญของชาติ เตาลอมเหล็กใหม่ ๆ ได้ถูกสร้างขึ้นมากมายในอาณานิคมนิวอิงแลนด์และอาณานิคมภาคกลาง มลรัฐโรดไอแลนด์และเมน ได้รับเงินช่วยเหลือสำหรับอุตสาหกรรมเหล็กกล้า

¹ H.C. Lodge (ed.) Works of Alexander Hamilton (1855), I. p. 153

ในสมัยสงครามประชาชนมีความต้องการอ่านหนังสือพิมพ์จำนวนมาก ซึ่งเป็นการส่งเสริมโรงงานผลิตกระดาษ โรงงานขนาดเล็กได้เกิดขึ้นมากมายเพื่อผลิตสิ่งของที่จำเป็นแก่อุตสาหกรรมที่ได้รับบริการส่งเสริมจากกฎหมายทางเรือ แต่การผลิตถูกจำกัดในระหว่างสงคราม ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคสำคัญของโรงงานอุตสาหกรรมคือ การขาดแคลนแรงงานและค่าจ้างแรงงานมีราคาสูงมาก เนื่องจากผู้ชายถูกเกณฑ์ไปเป็นทหาร และพวกทอริห์หลบหนีออกนอกประเทศ ซึ่งเป็นการลดจำนวนแรงงานลงมาก ค่าจ้างแรงงานที่ไม่มีฝีมือเพิ่มเป็น 2 เท่า ใน ค.ศ. 1774-1784 ไม่ใช่เฉพาะปัญหาการขาดแคลนแรงงานแต่เป็นเพราะการเพิ่มค่าครองชีพและเพิ่มการใช้จ่ายเงินในระหว่างสงคราม

2.4 การค้าและการปล้นสะดมทางเรือ

สงครามปฏิวัติเพื่อเอกราชสนับสนุนกิจการทางเรือ 2 วิธีคือ การเปิดเมืองท่าของอาณานิคมค้าขายกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก และส่งเสริมการปล้นสะดมทางเรือ ข้อตกลงที่จะไม่ซื้อสินค้าจากประเทศอังกฤษหลังจากเกิดสงครามแล้ว มีผลให้พ่อค้าจากสเปน ฮอลแลนด์ และฝรั่งเศส มีความกระตือรือร้นมาค้าขายยังตลาดแห่งใหม่มากขึ้น และการหลีกเลี่ยงที่จะปะทะกับกองเรือรบอังกฤษหรือโจรสลัด ใน ค.ศ. 1777 มีการขาดแคลนสินค้าต่างประเทศเพียงเล็กน้อย รายการสินค้าระหว่างสงครามที่เด่นชัดได้แก่สินค้าฟุ่มเฟือย เช่น ผ้าชั้นดีจำพวก ไหม ลินิน ไวโอเล็ต ผ้าหน้ากว้าง ซา กาแฟ เครื่องเทศ และไวน์ เมืองท่าที่อยู่ในความควบคุมของชาวอังกฤษก็เปิดขายสินค้าอังกฤษและส่วนใหญ่จะส่งไปขายยังนิวยอร์ก สินค้าเหล่านี้ส่วนใหญ่จะจ่ายเป็นสินค้าออกจำพวก แป้ง ยาสูบ และข้าวโดยจ่ายเป็นเงินผ่านเงินกู้ยืมต่างประเทศ และศูนย์กลางใหญ่ที่ประเทศอังกฤษ พืชหลักสินค้าออกจะส่งผ่านกองเรืออังกฤษและพวกโจรสลัด ทหารเรืออังกฤษรายงานว่ามีการจับกุมกองเรือ 570 ลำ ระหว่าง ค.ศ. 1776 และ ค.ศ. 1779 แต่อย่างไรก็ตามสินค้าออกเหล่านี้ก็ทำกำไรให้มากเพียงพอที่จะดำเนินการต่อไป ถึงแม้ว่าจะลดน้อยลงไปบ้างระหว่างสงคราม

ใน ค.ศ. 1777-1778 เจ้าหน้าที่ศุลกากรอังกฤษ บันทึกว่ามียาสูบเพียงอย่างเดียว ประมาณ 24,000,000 ปอนด์ ซึ่งเป็นประมาณ 1 ใน 3 ของสินค้าอุปโภค-บริโภคอื่น ๆ ที่อังกฤษได้รับโดยผ่านเมืองท่าที่เป็นกลาง เช่นที่เมืองเซนต์ยัวร์เทเทียส์ (St. Eurtatius) บนเกาะของดัตช์ และเมืองมาดินิค บนเกาะของฝรั่งเศส ทำหน้าที่เป็นเมืองท่าของสินค้าต่าง ๆ ที่จะแลกเปลี่ยนหรือสินค้าที่เป็นกลาง

นอกจากนี้การค้าระหว่างสงครามอีกส่วนหนึ่งดำเนินโดยพวกกองเรือเอกชนที่ได้รับอนุญาตให้จับเรือต่างด้าวได้ ซึ่งมีประมาณ 2,000 คน และส่วนใหญ่จะมาจากเมืองแมสซาชูเซต เมืองซาลิม ซึ่งเคยเป็นเมืองการประมงที่สำคัญก่อนสงคราม มีเรือเอกชนซึ่งได้รับอนุญาตให้จับเรือต่างด้าวได้จำนวน 59 ลำ บรรจุนักโทษจำนวน 4,000 คน ใน ค.ศ. 1781 และบางทีก็มีเรือถึง 180 ลำ ในระหว่างสงคราม กองเรือเอกชนที่ได้รับอนุญาตให้จับเรือต่างด้าวได้เป็นกิจกรรมที่ได้รับความนิยมมาก ดังนั้นเมืองโรดไอแลนด์ ได้ตั้งคณะกรรมการจำนวน 200 คน เพื่อตรวจสอบและออกกฎหมายจำกัดขนาดของลูกเรือ เมืองนิวพอร์ต มีกองเรือประมาณ 22 ลำ และเมืองในมลรัฐคอนเนคติกัต ได้แก่ นิวลอนดอน ฮาร์ตฟอร์ด และนิวฮาร์เวน ดำเนินธุรกิจขายสินค้าได้กำไรมาก ถึงแม้ว่ากองเรืออังกฤษจะเข้มงวดกวดขันอย่างใกล้ชิด การดำเนินการส่วนใหญ่จะขนส่งสินค้าจากเมืองขนาดเล็กของนิวอิงแลนด์ไปยังเมืองใหญ่ เช่น นิวยอร์ก บอสตัน ฟิลาเดลเฟีย นิวพอร์ต และชาร์ลสตัน ซึ่งครั้งหนึ่งเคยอยู่ใต้การควบคุมของอังกฤษ

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ให้นักศึกษาเปรียบเทียบผลกระทบจากสงครามกบฏอิสรภาพกับเหตุการณ์ต่าง ๆ เช่น การปฏิวัติฝรั่งเศส ค.ศ. 1789 และการปฏิวัติรัสเซีย ค.ศ. 1917 เป็นต้น

สรุป

เศรษฐกิจในระหว่างสงครามกบฏอิสรภาพมีการเปลี่ยนแปลงและกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ของประชาชน การถือครองที่ดิน การเกษตรกรรม การอุตสาหกรรม การค้า และการปล้นสดมภ์ทางเรือ อันจะมีผลต่อการปกครองประเทศในเวลาต่อมา

การประเมินผลท้ายบทที่ 9

1. จงอธิบายสถานะของเศรษฐกิจในระหว่างสงครามกบฏอิสรภาพของทั้ง 2 ฝ่าย คือ อาณานิคมและอังกฤษ
2. จงวิเคราะห์ผลของสงครามกบฏอิสรภาพที่มีต่อเศรษฐกิจในเวลานั้น